

sin Legemsfejl. Paa en Maade havde hun af den Grund ondt af ham, ja hun troede endog, at hun helt vilde have kunnet overvinde sin Uvilje mod ham, dersom han ikke ogsaa havde haft de Øjne. De var smaa og staaugraa og havde allerede i hans Drengesaar haft et stærkt, ja voldsomt Blik, der havde gjort hende utryg overfor ham.

Der var gaaet over en halv Time, før Per kom. Han gjorde mange og — som det forekom Inger — underlig kejtede Undskyldninger; hvorpaa de to Herrer trak sig tilbage til hans Stue.

Undersøgelserne trak ud over flere Timer, og Per bad Hr. Brück blive der til Aften. Desuden blev det aftalt, at Per ved Lejlighed skulde tage til Budderuplund for paany at maale et Par omtvistede Linjer, og han bestemte sig til at gøre dette allerede den næste Dag efter Middag, ifald det blev sigtbart Vejr. Han vilde — som han sagde — gerne have Arbejdet hurtigt fra Haanden.

„Jeg maa saa huske med det samme at se paa Deres berømte Hønsesacer. Min Kone har flere Gange bedt mig om det. Hun har nemlig ogsaa megen Interesse for den Slags Ting.“

Det faldt herefter ganske af sig selv, at Hr. Brück ved Aftensbordet foreslog Inger at gøre sin Mand Følgeskab til Budderuplund.

„Jeg tror, jeg kan vise Dem et Kuld Kokinkinesere, som De vil misunde mig.“

Inger sagde Tak, som man takker for en Indbydelse, man ikke tænker paa at gøre Brug af.

Men da hun Dagen efter inde bag Sovekammervinduet saa Vognen blive trukket frem, var hun nærved at fortryde sit Afslag. Det var det skønneste Septembersolskin, og hun vidste, at Vejen til Budderuplund gik gennem et Par af Egnens smukkeste Skove. Saa tænkte hun ogsaa paa, at det maaske vilde opleve Per, om hun gjorde ham Følgeskab; og endelig havde hun i Grunden nok Lyst til igen at se den gamle Herregaard, hvor hun som Barn havde været Gæst nogle Gange sammen med sine Forældre. Skulde hun tilmed kunne tiltuske sig et Par ægte